

Kijk zoon een kraai.

Nee papa, 't is een vink!

Maandagmorgen acht uur.

Ik zit aan de keukentafel en nam mee: mijn smartphone, de gazet, een bordje met twee bokes met choco uit den Aldi, drie pillen van EG en een tas microgolfkoffie van gisteren.

In de overtuiging dat het een goede dag zal worden, want mijn 300 is al goed aan het skiën, sla ik de gazet open.

Op de voorpagina lees ik dat Vivaldi belooft, voor wie het gelooft, dat ze tegen 2024 meer dan 15.000 arbeidsplaatsen gaat creëren. Mijn dag is goed gestart want mijn pensioen is veilig. Daaronder staat dat er tegen 2026 geen dierenmarkten meer mogen zijn. Ook een creatie van de zetelende dierenbeschermers die vergeten zijn dat ze eigenlijk daar ook voor de mensenbescherming zitten. Ik lees het nogmaals en neem voor alle zekerheid mijn pillen al in. Mijn dag is naar de vaantjes en ik kijk op de kalender of het geen 1 april is. Muyle zou zeggen: “Deze aanval op ‘Jan met de pet’ is gemaakt in België...” Mijn tweede boke blijft liggen en ik zit met vragen, veel vragen.

Wat hebben wij misdaan en die 15.000 arbeidsplaatsen zouden wel eens verloren kunnen gaan in plaats van geschapen.

Moeten de vogel- en pluimveekwekers nu echt de plaats ruimen voor andere dealers?

Is dit niet het begin van een reeks maatregelen tegen onze eeuwenoude hobby's?

Weten de heren met de groene onderbroek wel wat ze kunnen aanrichten?
NEEN en nog eens NEEN!

Het houden van vogels en andere gezelschapsdieren is een schakel in een keten van kwekers, handelaars van zaad en dierenvoeding, maatschappijen en clubs, evenementen en wedstrijden, sociaal contact... en zo kan ik nog een eindje verder.

Het gaat hem dus niet alleen om die vogel, dat konijn of die eend maar om mensen en meestal ouderen die dit al hun hele leven doen. Emotionele moord noem ik dat!

Wij kunnen toch niet allemaal in de bossen en velden gaan wandelen, de dieren verjagen en horen zeggen: "Kijk mijn zoon, een kraai..."

Mijn smartphone tuut en haalt mij uit mijn boosheid. Ik lees: "Mijnheer, U bent winnaar van een reis voor 10 dagen, voor twee personen, naar Spanje. Proficiat! Wij regelen alles voor U. Mail ons uw gegevens en datum van vertrek en stort € 250 op onderstaande rekening voor de afhandelingen. Uw enige kost..."

Mijn euforie is kort want plots herinner ik mij zo een geval van fraude en ik wis de mail. Ik hoor de klep van de brievenbus en stap naar buiten om wat af te koelen van zo veel emotie tussen acht en negen uur.

Tussen de misleidende reclame zitten twee brieven: één rekening van de schouwveger en één van de politie. Ik krijg al spijt dat ik uit mijn bed gekomen ben. De rekening ziet er verdomd echt uit, alleen heb ik geen schouwen meer. Ze hadden maar beter moeten kijken als ze een slachtoffer zochten. Vuilbak!

Die van de politie was voor mijn buur, oef! Ik zit nog niet op mijn stoel of er wordt gebeld.

Mijn bordje 'gevaarlijke hond' heeft niet geholpen. Ik doe met een lang gezicht open en voor mij staat een jonge gast van een gekende diepvriesfirma met een bestelformulier in de hand. Hij kijkt mij aan en ik hem en hij ziet dat hij op het slechte moment op de slechte plaats is en zegt: "Meneer heeft genen diepvries zeker" en hij is weg!

Ik voel mij schuldig en besef dat ik zeker geen minister kan worden , maar ook dat het mijn schuld niet is want waar is men allemaal mee bezig? Fraude, misleiding, diefstal... Is er echt niemand meer te vertrouwen? Wij komen uit de generatie van de duim in de melkbeker van de melkboer, natte kolen en mag het een beetje meer zijn.

Nu proberen ze uw rekening leeg te halen en het is dan nog uw eigen schuld wordt gezegd. Schandalig, maar een feit! 'k Ben terug in mijn bed gekropen.

Vinkenmaatschappij 'De Vlaamsche Zangers' bestond al sinds jaar en dag en draaide goed. In het lokaal 'De volle pint' waren de pinten vlug leeg en weer vol.

Het seizoen startte met meer dan 70 vogels in de reke. De voorzitter was in zijn nopjes. Maar de euforie werd al snel gedempt door een brief in zijn bus. Daarin stond dat hij onmiddellijk 200 frank moest opsturen naar het onderstaande adres want anders zou de komende zetting ernstig verstoord worden. Eerst dacht hij dat het een grap was.

Maar het moest maar eens echt zijn?

Hij stak twee briefkes van 100 frank - goed voor 20 pinten - in een enveloppe en schreef het adres op de voorzijde. Een adres in Brussel, wa was dat?

Hij zei niets tegen de andere bestuursleden om paniek te vermijden. De komende zetting verliep zonder moeilijkheden en hij dacht dat het éénmalig was. Mis gedacht!

De maandag opnieuw een brief: zelfde som en dreigementen maar nu een adres in 'de Walen'. Voorzitter Frans kon niet meer volgen en betaalde opnieuw en met succes. Het hield niet op en na vijf zettingen riep hij zijn bestuur samen en biechtte op. De monden vielen open maar wie was de afperser?

De volgende zetting werd op ieder detail gelet: voor, tijdens en na de zetting. Maar niemand deed verdacht of anders. De voorzitter had zijn geld uit de kas teruggekregen en de schatbewaarder was bang van na twintig zettingen de bodem te zien.

De cafébaas, die gewoon was van zijn madam in de gaten te houden, vreesde voor zijn schof, dacht na en... bedacht een tegenaanval. Hij riep het bestuur en een viertal getrouwen samen en legde zijn plan uit. Niet zonder risico maar het proberen waard.

Maandag opnieuw een brief in de bus van de voorzitter met de gekende formule; 200 frank naar... Gent.

In plaats van de briefkes gaat er één brief in met de woorden: "*Wij betalen niets meer, dief!*" Postzegel op en weg!

Zondag 26 mei: vier bestuursleden en vier leden ontbreken in de reke.

Eén reden: ze zitten goed verscholen in de omgeving, onzichtbaar want het zijn vinkenvangers.

De vlaggeman geeft de start en alles gaat zijn normale gang.

De voorzitter die controle doet nijpt de billen toe van de schrik. Gaat er iets gebeuren? En jawel, er gebeurt iets! Maar niet in reke!

Plots duikt uit het niets een gedaante op een honderd meter van de tekende vinkeniers. Hij heeft een lange mantel aan met kap en is niet te herkennen.

De vinkenpieten van dienst hebben hem ook in de gaten en wachten hun kans af om toe te slaan. Wanneer hij op zijn knieën gaat zitten en van alles uit een zak haalt, sluipen ze naar hem toe en... bespringen hem.

Net op tijd want hij ging de lont aansteken van een zelf gemaakte bom. De kap ging af en iedereen schrok zich een hoedje het was de ...

Volgende week het vervolg!

Neenee, het was... de factuur!? De zetting is vlekkeloos verlopen en de volgenden ook. De factuur mocht doosjes plakken in de Nieuwe Wandeling in Gent.

De cafébaas was de held en zijn vrouw voorzichtiger.

De facteur was een vaste klant van 'De volle pint' en zag dat de kas van de vinkeniers iedere zetting voller werd.

Hij was het die de brieven schreef, ze deponeerde in de bus met de andere en steeds een ander adres verzond. Hij sorteerde de brieven die moesten verzonden worden en nam deze met het geld eruit. Hij werd beroepshalve niet verdacht! Bij de weigering wou hij niet plooiën, maakte een bom van vuurwerk en... werd ontmaskerd.

Het volledige verhaal werd voor de eerste maal in geuren en kleuren verteld op de kampioenenviering en op het einde ontplofte een bommeke buiten als afsluiter.

Niet zonder gevolgen want lattenlegger Joske had het toevallig in een emmer gestoken met koolgruis om wat te dempen... zo zwart als een piet kwam hij binnen.

Zijn maten-vinkeniers hadden nochtans gezegd dat het zand was, hoho!

Lucien van Gent